

Arrestnummer C11181 / 2026
Repertoriumnummer 2026 / 3052
Datum van uitspraak 25 september 2026
Notitienummer griffie
Notitienummer parket-generaal 2025/PGG/1911 2025/VJ11/853

☒ R 32/7
☒ Hypo
☐ Opdracht OM
☐ Aanstelling deskundige
☐ Internering
☐ OS
☐ O.A.
☐ O.A.
☐ O.A.

Kopie

Afgeleverd aan: VLAAMSE OVERHEID, Departement
Kanselarij en Bestuur (C.V.H.), Koning Albert II laan 20 bus
9, 1000 BRUSSEL

Geen rechtsmiddel werd tot heden tegen dit arrest
ingesteld.

Uitsluitend voor bestuurlijke inlichting - behoeften van
inwendige aard

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

Not.nr. DE.64.H1.000026/22

In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE

tegen

1. _____, (ON _____,
_____ het maatschappelijke zetel te _____,
ingeschreven onder het ondernemingsnummer _____
- beklaagde -

1. Telastleggingen

De beklaagde wordt volgens de aanhangig makende rechtstreekse dagvaarding die uitgaat van het openbaar ministerie vervolgd als dader in de zin van artikel 66 Strafwetboek 1867 (nl. zij die de misdaad of het wanbedrijf hebben uitgevoerd of aan de uitvoering rechtstreeks hebben meegewerkt; (sinds 1 september 2026, artikel 17, 2° en 19, 2° Strafwetboek 2024: alle bestanddelen van het misdrijf in zich te hebben verenigd, door zich te bedienen van een ander persoon als louter instrument, rechtstreeks aan de uitvoering van het misdrijf te hebben deelgenomen) voor wat hierna is vermeld:

"A opzettelijk achterlaten of beheren van afvalstoffen in strijd met de voorschriften van het Materialendecreet of de uitvoeringsbesluiten ervan

opzettelijk, in strijd met de wettelijke voorschriften of in strijd met een vergunning, afvalstoffen te hebben achtergelaten, beheerd of overgebracht, te weten afvalstoffen te hebben achtergelaten of beheerd in strijd met de voorschriften van het Decreet van 23 december 2011 betreffende het duurzaam beheer van materiaalkringlopen en afvalstoffen of de uitvoeringsbesluiten ervan,

(art. 16.6.3. § 1 lid 1 en 16.6.4. Decreet 05 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid ; art. 3, 1° en 7°, 12 § 1 en 69 Decreet 23 december 2011 betreffende het duurzaam beheer van materiaalkringlopen en afvalstoffen)

te _____ in de periode van 28 juli 2021 tot en met 18 mei 2022

namelijk door

1. ***grote hoeveelheden textielafval te hebben opgeslagen (pagina's 4-8 van _____)***

2. kunstafvalstoffen te hebben opgeslagen (pagina's 8-16 van

2.1. op 28 juli 2021: grote hoeveelheden productieresten opgeslagen in kartonnen dozen en een grote hoeveelheid kunststofvezels in balen.

2.2 op 26 november 2021: Ongeveer 25 pallets met grote kartonnen dozen die snijresten van autovloermatten bevatten, daterend van januari 2020, 33 balen met een witte, lichtblauwe en grijze vezel, ongeveer 150 balen zwarte vezels, meer dan 200 groen omwikkelde balen uit Mexico, en 30 balen van 200 kg tot 220 kg met samengeperste bigbags.

2.3. op 10 februari 2022: 20 balen zwarte vezels, 52 groen omwikkelde balen met zwarte vezels uit Mexico, 121 transparant omwikkelde balen met zwarte vezels, 47 blauw omwikkelde balen, 103 groen omwikkelde balen met zwarte vezels uit Mexico, 5 balen met lichtblauwe vezel en 8 balen met witte vezel.

**3. allerlei afvalstoffen (compressor, schakelkasten, afgedankte brandblussers, een koelinstallatie, schroot) onbeheerd te hebben opgeslagen (pagina's 19-22 van
!);**

**in een loods " gelegen op het perceel dat kadastraal gekend is als
(pagina's 4-22 van !);**

B schending vergunningsplicht

buiten de gevallen bedoeld in artikel 16.6.1. § 1 lid 2 van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, opzettelijk of door gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid, zonder omgevingsvergunning een ingedeelde inrichting of activiteit van de eerste of de tweede klasse te hebben geëxploiteerd of veranderd,
(art. 5.2.1. §§ 3, 4 en 6 lid 1, en 16.6.1. § 1 lid 1 Decreet 05 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid ; art. 5, 1°, c), en 6 lid 1 Decreet 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning)

te in de periode van 28 juli 2021 tot en met 18 mei 2022

namelijk door

1. grote hoeveelheden textielafval te hebben opgeslagen (pagina's 4-8 van

2. kunstafvalstoffen te hebben opgeslagen (pagina's 8-16 van

2.1. op 28 juli 2021: grote hoeveelheden productieresten opgeslagen in kartonnen dozen en een grote hoeveelheid kunststofvezels in balen.

2.2. op 26 november 2021: Ongeveer 25 pallets met grote kartonnen dozen die snijresten van autovloermatten bevatten, daterend van januari 2020, 33 balen met een witte, lichtblauwe en grijze vezel, ongeveer 150 balen zwarte vezels, meer dan 200 groen omwikkelde balen uit Mexico, en 30 balen van 200 kg tot 220 kg met samengeperste bigbags.

2.3. op 10 februari 2022: 20 balen zwarte vezels, 52 groen omwikkelde balen met zwarte vezels uit Mexico, 121 transparant omwikkelde balen met zwarte vezels, 47 blauw omwikkelde balen, 103 groen omwikkelde balen met zwarte vezels uit Mexico, 5 balen met lichtblauwe vezel en 8 balen met witte vezel.

in een loods " gelegen op het perceel dat kadastraal gekend is als
(pagina's 4-22 van

C schending exploitatie- en vergunningsvoorwaarden

buiten de gevallen bedoeld in artikel 16.6.1. § 1 lid 2 van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, opzettelijk of door gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid, als exploitant van een ingedeelde inrichting of activiteit de algemene, sectorale of bijzondere milieuvoorwaarden niet te hebben nageleefd,
(art. 5.4.9. § 1 en 16.6.1. § 1 lid 1 Decreet 05 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid)

te in de periode van 28 juni 2021 tot 18 mei 2022

VLAREM II

{Artikel 5.41.1.3.

§4.

Onverminderd de bepalingen van hoofdstuk 4.1. beschikt de inrichting over een voldoende aantal geschikte, gebruiksklare en gemakkelijk te bereiken blustoestellen. Deze blustoestellen worden tenminste jaarlijks op hun goede werking gecontroleerd door de leverancier of een bevoegd deskundige. De attesten met datum en uitslag van deze controle moeten ter inzage worden gehouden van de toezichthouder.

Artikel 5.2.1.9.

§4.

Tenzij in de inrichting uitsluitend onbrandbare afvalstoffen worden verwerkt, of tenzij anders bepaald in de omgevingsvergunning voor de exploitatie van de ingedeelde inrichting of

activiteit treft de exploitant met het oog op het voorkomen en bestrijden van brand volgende maatregelen:

1° [...

2° de organisatie van de brandbestrijding en de brandbestrijdingsmiddelen worden jaarlijks en de eerste maal voor de inwerkstelling van de installatie gecontroleerd door de exploitant, zijn aangestelde of zijn afgevaardigde. De data van deze controles en de vaststellingen worden ingeschreven in het register;

3° de nodige apparatuur voor de detectie van brand of rook in de inrichting wordt aangebracht volgens de onderrichtingen van de bevoegde brandweer;

4° geschreven onderrichtingen voor het personeel inzake brandvoorkoming en brandbestrijding worden op goed zichtbare plaatsen uitgehangen.

5° [...

Artikel 4.1 12.1

1§

De exploitant voorziet in de nodige maatregelen om voorvallen en de gevolgen daarvan voor de mens en het leefmilieu te voorkomen of tot een minimum te beperken.

Dat houdt onder meer in dat de exploitant het volgende doet:

1°

Hij voorziet in de nodige maatregelen om te voorkomen dat accidenteel verspreide stoffen of verontreinigd bluswater rechtstreeks naar het grondwater, een openbare riolering, waterloop of om het even welke verzamelplaats van oppervlaktewateren worden afgevoerd;

2°

Hij voorziet in de nodige brandpreventiemaatregelen;

3°

Hij voorziet in de nodige detectie-, nood- en interventie maatregelen.

De exploitant bepaalt de organisatie van de brandbestrijding, de brandbestrijdingsmiddelen en de capaciteit voor de opvang van verontreinigd bluswater volgens een code van goede praktijk en raadpleegt daarbij de bevoegde brandweer.

De brandbestrijdingsmiddelen moeten in een goede staat verkeren, beschermd zijn tegen vorst, doelmatig gesignaleerd, gemakkelijk bereikbaar en oordeelkundig verdeeld worden en ze moeten onmiddellijk kunnen functioneren.

Namelijk door niet te hebben voorzien in brandbestrijdingsmiddelen of operationele blustoestellen, door een sprinklerinstallatie niet te hebben gekeurd sinds maart 2009, door geen brandweerverslag te hebben bijgebracht (pagina 16 van

D

Verzet tegen toezicht

()

opzettelijk de toezichtrechten, bedoeld in artikel 16.3.10., 1° tot en met 5', van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, te hebben geschonden,

namelijk door geen informatie te hebben verschaft over de herkomst van afvalstoffen in loods en over de hoeveelheid kunststof in voorraad (pagina 23 van (art. 16.3.10., 1° tot en met 5°, en 16.6.1. § 2, 2° Decreet 05 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid)

te in de periode van 16 februari 2022 tot en met 18 mei 2022

E

Illegale overbrenging van afvalstoffen, bedoeld in artikel 2.35 a) van de Verordening (EG) nr. 1013/2006 van het Europese Parlement en de Raad van 14 juni 2006 betreffende de overbrenging van afvalstoffen

()

opzettelijk in strijd met de wettelijke voorschriften of in strijd met een vergunning, afvalstoffen te hebben achtergelaten, te hebben beheerd of te hebben overgebracht, strafbaar gesteld door artikel 16.6.3. § 1 al 1 van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, zich schuldig te hebben gemaakt aan illegale overbrenging van afvalstoffen, bedoeld in artikel 2.35 g).iii van de Verordening (EG) nr. 1013/2006 van het Europese Parlement en de Raad van 14 juni 2006 betreffende de overbrenging van afvalstoffen,;

te in de periode van 28 juli 2021 tot en met 18 mei 2022

namelijk door grensoverschrijdende overbrenging van kunstafvalstoffen met Basel code B3011 te hebben gedaan zonder dat deze transporten waren voorzien van een bijlage VII document.

Vordering herstel

Tevens gedagvaard om, bij toepassing van artikel 16.6.4 van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, zich te horen veroordelen tot het herstellen van de plaats in de oorspronkelijke toestand, het staken van het strijdige gebruik of het uitvoeren van aanpassingswerken binnen een door de rechtbank te bepalen termijn, onder verbeurte van een dwangsom van € 1.000 per dag bij overtreding van dit verbod."

2. Procedureverloop

2.1 De rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, kamer G30DI, besliste bij vonnis van 20 mei 2025 op tegenspraak als volgt:

“OP STRAFGEBIED

Ten aanzien van . 2

Spreekt **vrij** voor de tenlastelegging A3.

Verklaart de feiten van de tenlasteleggingen A.1, A.2, B.1, B.2, C, D en E bewezen.

Veroordeelt voor de vermengde feiten van de tenlasteleggingen A.1, A.2, B.1, B.2, C, D en E:

tot een **geldboete** van **32.000,00 EUR**, zijnde **4.000,00 EUR** verhoogd met 70 opdecimen.

Veroordeelt tot betaling van:

- een bijdrage van 1 maal **200,00 EUR**, zijnde de som van 1 maal 25,00 EUR verhoogd met 70 opdecimen, ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en de occasionele redders
- een bijdrage van **24,00 EUR** aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijsbijstand
- een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt **61,01 EUR**
- de kosten van de strafvordering tot op heden begroot op **34,55 EUR**

HERSTEL

Stelt vast dat de herstellvordering van het openbaar ministerie zonder voorwerp is.

OP BURGERLIJK GEBIED

De rechtbank houdt ambtshalve de burgerlijke belangen aan.”

2.2 Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld door het afleggen van een verklaring op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, op:

- 19 juni 2025 door de beklaagde ;
- 27 juni 2025 door het openbaar ministerie.

Deze partijen dienden tegelijk elk een verzoekschrift in op die griffie, overeenkomstig artikel 204 Wetboek van Strafvordering.

2.3 Op de rechtszitting van 30 januari 2026 (inleidingszitting) legde het hof bij toepassing van de artikelen 152, § 1 en 209*bis*, laatste lid, Wetboek van Strafvordering, conclusietermijnen vast en bepaalde de rechtsdag op de rechtszitting van 18 juni 2026.

De beklaagde legde conclusies neer en deed dit tijdig.

2.4 Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 18 juni 2026 in het Nederlands:

- de beklaagde _____ in haar middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester _____ en meester _____, beiden advocaat met kantoor te _____

- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van _____, advocaat-generaal.

3. Ontvankelijkheid hoger beroepen en saisine

3.1 De verklaringen van hoger beroep tegen het vonnis van 20 mei 2025 werden tijdig en regelmatig naar de vorm gedaan. Dat geldt ook voor het indienen van de grievenformulieren.

3.2 In het door de advocaat van de beklaagde _____ ingediende grievenformulier wordt nauwkeurig bepaald welke grieven tegen het voormeld vonnis worden ingebracht, namelijk met betrekking tot de schuld (aan de telastleggingen A1, A2.1, A2.2, B1, B2.1, B2.2, B2.3, C, D en E) en de straf.

In het door het openbaar ministerie ingediende "*grievenformulier hoger beroep*" wordt nauwkeurig bepaald welke grieven tegen het voormeld vonnis worden ingebracht, namelijk op strafgebied met betrekking tot de straf.

3.3 De hoger beroepen van respectief de beklaagde _____ en van het openbaar ministerie zijn ontvankelijk (art. 203 en 204 Wetboek van Strafvordering).

Het hof beslist in dit arrest binnen de perken van de hoger beroepen en vervolgens van de grieven zoals bedoeld in artikel 210 Wetboek van Strafvordering. In dit verband stelt het hof vast dat er geen redenen zijn om ambtshalve een grief in de zin van de voormelde bepaling op te werpen.

Gezien tegen de vrijspraak voor de telastlegging A3 geen grief is ingesteld, is deze beslissing definitief en behoort deze niet tot de saisine van het hof.

Ook de beslissing van de eerste rechter om vast te stellen dat de herstellvordering zonder voorwerp is, is definitief omdat er geen grief is tegen ingesteld.

4. Schuldbeslissing

4.1 Telastleggingen A1 en B1

De beklaagde sloot met de firma een overeenkomst over het ter beschikking stellen van een bedrijfsloods. Het betreft de loods die in de processen-verbaal van de toezichthouder als de loods wordt omschreven, kadastraal gekend op het perceel Deze loods valt in beginsel onder de (milieu)vergunning van de beklaagde. Dit op zich brengt niet noodzakelijk mee dat elke vastgestelde inbreuk, zoals hier inzake de opslag van textielafval, aan de beklaagde kan worden toegerekend. Enkel uit het ter beschikking stellen van de loods, op grond van de overeenkomst, kan niet worden besloten dat de beklaagde noodzakelijk instemde met de opslag van textielafval in de ter beschikking gestelde loods. In de overeenkomst is het stapelen van afval uitdrukkelijk uitgesloten (art. 2 van het contract). De beklaagde heeft bij de vragen die de toezichthouder over de vastgestelde opslag van textielafval stelde, duidelijk verwezen naar het contract met De verantwoordelijken van die firma werden echter niet verhoord. De beklaagde heeft ook haar huurster, na de vaststelling, erop gewezen dat een opslag van textielafval niet kon en erop aangedrongen dit afval te verwijderen, wat uiteindelijk ook is gebeurd.

Er kan op grond van de dossiergegevens niet worden vastgesteld dat de beklaagde de textielopslag actief heeft gedoogd of daar op enige andere wijze mee instemde.

Er is twijfel over enige deelneming van de beklaagde aan deze inbreuk, zodat het hof de beklaagde vrijspreekt voor de telastleggingen A1 en B1.

4.2 Telastleggingen A2.1, A2.2, A2.3, B2.1, B2.2, B2.3 en E

Artikel 36 Materialendecreet bepaalt: *"Afvalstoffen worden niet langer als afvalstoffen beschouwd als ze een behandeling voor recyclage of andere nuttige toepassing hebben ondergaan en ze voldoen aan al de volgende voorwaarden:*

- 1° de stof of het voorwerp is bestemd om te worden gebruikt voor specifieke doelen;*
- 2° er is een markt voor of vraag naar de stof of het voorwerp;*
- 3° de stof of het voorwerp voldoet aan de technische voorschriften voor de specifieke doelen, vermeld in punt 1°, en aan de voor producten geldende wetgeving en normen;*
- 4° het gebruik van de stof of het voorwerp heeft over het geheel genomen geen ongunstige effecten op het milieu of de menselijke gezondheid."*

De vermeende opslag van afvalstoffen werd vastgesteld tijdens een onaangekondigde inspectie van de toezichthouder op 28 juli 2021. De toezichthouder stelde vast *"vrij grote hoeveelheden productieresten aan (te treffen) in kartonnen dozen ter grootte van ongeveer*

een kubieke meter." Tijdens dit bezoek trof hij een verantwoordelijke onderhoud en engineering van de beklagde, die hem meedeelde dat die stoffen werden teruggenomen van een bedrijf dat de door de beklagde geproduceerde vezels verwerkt. Deze productieresten zouden worden bewerkt door een lers bedrijf tot een vorm die opnieuw door de beklagde kon worden ingezet als grondstof. Het ging om een proefproject (aanvankelijk PV, p. 9/26). De toezichthouder deelde de verantwoordelijke daar al mee dat het volgens hem een opslag van afvalstoffen betrof, die moet zijn opgenomen in de omgevingsvergunning. Verder trof de toezichthouder een vrij grote hoeveelheid kunststofvezels aan in balen, waarvan het statuut hem niet duidelijk was.

De toezichthouder zond op 2 augustus 2021 een e-mailbericht aan de beklagde waarin hij het hoger vermelde relaas over de productieresten uiteenzette en hij stelde hier verschillende vragen over, er daarbij wel al van uitgaande dat die productieresten afvalstoffen waren. Hij wees er op dat in de omgevingsvergunning geen rubriek opslag en overslag van afvalstoffen was voorzien.

Een aangestelde van de beklagde antwoordde in een e-mailbericht van 27 augustus 2021 gedetailleerd. Hij wees er onder meer op dat een eerste test met de productieresten werd uitgevoerd in mei 2019. Hij had het over een "*grondstof*". Er was sprake van een snijbewerking, compacteren, hergranuleren en upgraden. De grondstoffen waren volgens hem rechtstreeks of na een bewerking in te zetten als grondstof. De materialen zijn specifiek ontworpen voor circulair gebruik. Het waren 100% PET-complexen, met een waarde en courant verhandeld. Ze waren verpakt. De leverancier sorteert deze zorgvuldig en houdt deze bewust uit de afvalstromen. Hij omschreef het als postindustriële grondstoffen, net als de gebruikelijke PET-flessengrondstof.

De toezichthouder antwoordde in een e-mailbericht van 7 oktober 2021 en vroeg naar de coördinaten van bepaalde bedrijven. Hij stelde het initiatief om te zoeken naar efficiënte manieren om productieresten te recyclen toe te juichen, maar herhaalde dat het volgens hem "*juridisch*" ging om afvalstromen die door de producent ervan niet verder kunnen worden gebruikt en worden afgevoerd voor recyclage op de vestiging van de beklagde, weliswaar enkel als ze voldoen aan de door de beklagde technische specificaties. Volgens hem ontdeed de producent zich van deze stoffen zoals bedoeld in artikel 3 Materialendecreet. Hij herhaalde dat deze stoffen pas het statuut van afvalstof konden verliezen na het ondergaan van een behandeling voor recyclage, zoals bedoeld in artikel 36 Materialendecreet.

Op 1 november 2021 antwoordde de aangestelde van de beklagde, waarbij hij argumenteerde dat het materiaal tegelijk voldeed aan de voorwaarden om te voldoen aan een bijproduct conform artikel 37 Materialendecreet. Dit was volgens de toezichthouder een tegenstrijdigheid, want een materiaal kan niet tegelijk een bijproduct (art. 36) zijn en einde-afval (art. 37).

De toezichthouder heeft streng vastgehouden aan de stelling dat het materiaal een afvalstof betrof. Dit standpunt houdt echter geen rekening met verschillende concrete omstandigheden. In eerste instantie is dat de bedrijfsactiviteit en het concrete productieproces van de beklaagde. De beklaagde is een business-to-businessbedrijf en produceert onder meer vilten producten zoals hoedenplanken of vloerbekleding voor de automobielsector. Het is aangetoond dat de beklaagde in het productieproces naast *virgin* grondstoffen, secundaire grondstoffen als productiemateriaal gebruikt. De beklaagde produceert synthetische vezels, waarbij PET (polyethyleentereftalaat) één van de gebruikte grondstoffen is. In het kader van Europese regelgeving en beleidsdoelstellingen inzake circulaire economie wordt in toenemende mate gebruik gemaakt van gerecycleerde PET-stromen, afkomstig van zowel *post-consumer* als *pre-consumer* (post-industrieel) materiaal. De verwerking van PET bij de beklaagde gebeurt uitsluitend via extrusie, waarbij het materiaal wordt gesmolten en tot vezels wordt gevormd. Extruderen is een vormgevingstechniek waarbij een vervormbaar materiaal door een matrijs wordt geperst. Deze techniek wordt extrusie of extrusietechnologie genoemd.

De OVAM gaf op 13 januari 2026 haar standpunt over het productieproces van de beklaagde, als volgt: *“Gerecycleerde materialen (met grondstofverklaring en/of na zelfbeoordeling) kunnen door de gebruiker als grondstof worden ingezet in een productieproces, op voorwaarde dat deze gerecycleerde materialen géén afvalbewerking meer moeten ondergaan. Als ook virgin grondstoffen een bepaalde bewerking doorlopen vooraleer in het productieproces te worden ingezet, dan wordt deze bewerking niet als een afvalbewerking beschouwd.”* Meer concreet luidde het als volgt: *“Bij worden virgin grondstoffen ofwel in bulk geleverd in een silo, ofwel in bigbags. Gerecycleerd materiaal wordt in bigbags aangeleverd. Tijdens het transport van PET is er stofvorming en door de trillingen tijdens het transport zakt dit stof naar beneden. Dit veroorzaakt vooral een probleem bij materiaal (virgin en/of gerecycleerd) dat in bigbags wordt aangeleverd. Dit materiaal wordt namelijk rechtstreeks vanuit de bigbag opgezogen naar het productieproces en de verhoogde concentratie aan stof onderaan de bigbag kan ervoor zorgen dat de schroef verstopt. Om problemen te vermijden wordt het materiaal uit bigbags na het opzuigen eerst ontstoft vooraleer het verder wordt verwerkt. Omdat deze ontstoffing van toepassing is op alle materialen (gerecycleerd én virgin) die worden aangeleverd in bigbags, is er o.i. geen sprake van een afvalbewerking.”*

Hoewel dit standpunt dateert van verschillende jaren na de feiten, is het volledig van toepassing op het productieproces van de beklaagde op het ogenblik van de feiten.

Voor de beklaagde wordt in conclusies, gestaafd aan de hand van de stukkenbundel, een duidelijk overzicht gegeven van de bij het productieproces gebruikte stromen van grondstoffen. De beklaagde toont aan dat de enige Belgische leverancier van grondstoffen, de firma , beschikt over een door de OVAM afgeleverde grondstoffenverklaring, waaruit volgt dat deze leverancier van een afvalstof een grondstof maakt. De buitenlandse leveranciers van de beklaagde beschikken over een REACH-conforme productinformatie.

REACH is een Europese verordening die is aangenomen om de gezondheid van de mens en het milieu beter te beschermen tegen de risico's die chemische stoffen inhouden. Dit sluit niet uit dat een materiaal nog een afvalstatuut heeft, maar tegelijk valt wel rekening te houden met de omstandigheid dat in een niet-geharmoniseerde Europese context de bewijsvoering met betrekking tot bij buitenlandse firma betrokken grondstoffen, niet noodzakelijk de vorm kan aannemen van een Vlaams grondstoffendocument. Instanties die vergelijkbaar zijn met de OVAM zijn niet systematisch beschikbaar.

Het hof stelt vast dat de beklaagde op ernstige wijze haar productieproces en het gebruik van (secundaire) grondstoffen documenteert. Dit op zich biedt geen zekerheid dat de tijdens het inspectiebezoek aangetroffen materialen geen afvalstoffen betroffen. Daarbij moet echter enkel in beschouwing worden genomen wat de toezichthouder werkelijk (zintuiglijk) heeft vastgesteld en niet zijn gevolgtrekkingen die hij eruit maakte. De toezichthouder trof tijdens het inspectiebezoek op 28 juli 2021 concreet het volgende aan: vrij grote hoeveelheden productieresten in kartonnen dozen ter grootte van ongeveer een kubieke meter en een vrij grote hoeveelheid kunststofvezels in balen, met een voor de toezichthouder onduidelijk statuut. Het materiaal is verder niet beschreven. Het feit dat de toezichthouder deze materialen onmiddellijk na de vaststelling apodictisch als afvalstoffen bestempelde, geeft die materialen niet noodzakelijk dat statuut. De bijzondere bewijswaarde van zijn vaststellingen slaan niet op de eigen gevolgtrekkingen van de toezichthouder.

Het proces-verbaal bevat wat betreft deze vaststellingen foto's over de zogenaamde productresten en foto's over de balen kunststofvezels (aanvankelijk PV, p. 9 en 12/26). Wat betreft de productieresten blijkt uit deze foto's dat deze min of meer ordelijk waren opgeborgen in kartonnen dozen, omwikkeld met plasticfolie. De opslagwijze van het materiaal wijst eerder op de opslag van grondstoffen dan van afvalstoffen. De kunststofvezels waren opgeslagen in balen omwikkeld met uniforme plasticfolie, wat ook niet de indruk gaf van de opslag van afvalstoffen.

De omstandigheid dat de beklaagde niet in staat was om transportdocumenten voor deze materialen over te leggen, brengt niet vanzelf mee dat het afvalstoffen zijn. Ook het feit dat de snijresten tijdens een inspectiebezoek op 26 november 2021 verplaatst werden, heeft niet dat gevolg. Hetzelfde geldt voor het feit dat de productieresten al in januari 2020 zouden geleverd zijn geweest. Ook de omstandigheid dat het een Research & Development-project betrof, heeft op zich niet direct tot gevolg dat de materialen afvalstoffen zijn.

Er is op grond van de vaststellingen en met inachtneming van het productieproces van de beklaagde twijfel over het statuut van de aangetroffen materialen als afvalstoffen.

Het hof spreekt de beklaagde dan ook vrij voor de telastleggingen A2.1, A2.2, A2.3, B2.1, B2.2, B2.3 en E.

4.3 Telastlegging D

4.3.1 Artikel 16.6.1, § 2, Decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid bepaalde tot 1 april 2026 dat personen die opzettelijk de in artikel 16.3.10, 1°, 2°, 3°, 4° en 5° bedoelde toezichtrechten schenden, strafbaar waren met een gevangenisstraf van een maand tot een jaar en met een geldboete van 100 euro tot 100.000 euro, of met een van die straffen.

Sinds 8 september 2026 bepaalt artikel 104 Kaderdecreet Vlaamse Handhaving dat het verhinderen van de regelmatige inzet van toezichtrechten door toezichthouders wordt gestraft met een straf van niveau 1. In afwijking van artikel 36, negende lid, en artikel 38, negende lid, van het Strafwetboek bedraagt de maximale geldboete 2.000.000 euro.

Een straf van niveau 1 is voor de op rechtspersonen toepasselijke straffen, volgens artikel 38 als hoofdstraf een van de volgende straffen:

- 1°de geldboete van 200 euro tot ten hoogste 20.000 euro;
- 2°de dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap, geraamd op een bedrag van 200 euro tot ten hoogste 20.000 euro;
- 3°de probatiestraf van zes maanden tot ten hoogste twaalf maanden;
- 4°het verbod om een activiteit die deel uitmaakt van het voorwerp uit te oefenen voor een periode van een jaar tot ten hoogste tien jaar;
- 5°de verbeurdverklaring, met inbegrip van de verruimde verbeurdverklaring;
- 6°de geldstraf vastgesteld op basis van het verwachte of uit het misdrijf behaalde voordeel;
- 7°de sluiting van de inrichting;
- 8°de veroordeling bij schuldigverklaring.

De toezichtrechten voor de toezichthouder zijn dezelfde gebleven. Het schenden van toezichtrechten is strafbaar gebleven.

4.3.2 De beklaagde wordt verweten geen informatie te hebben verschaft over de herkomst van afvalstoffen in de loods en over de hoeveelheid kunststof in voorraad.

Hiervoor besliste het hof tot twijfel over het statuut van het materiaal als afvalstof en dat de opslag van de afvalstoffen niet actief werd gedoogd of ermee werd ingestemd, zodat de beklaagde de toezichtrechten niet in die zin kan geschonden hebben. Bovendien heeft de beklaagde wel degelijk geantwoord op de vele en uitgebreide vragen van de toezichthouder. De verschillende e-mailberichten van de toezichthouder aan de beklaagde, werden steeds beantwoord. Dat gebeurde duidelijk en vaak omstandig. Dat dit niet steeds gebeurde strikt binnen de antwoordtermijn die de toezichthouder vooropstelde, brengt niet mee dat het toezicht werd verhinderd. Ook het feit dat op bepaalde vragen geantwoord werd door begrip te vragen voor het uitblijven van informatie, is op zich geen schending van de toezichtrechten. De apodictische vaststelling van de toezichthouder dat zijn toezichtrechten geschonden zijn, geldt niet tot bewijs van het tegendeel. Het levert ook niet het bewijs van de inbreuk.

Het hof spreekt de beklaagde vrij voor de telastlegging D.

4.4 Telastlegging C

De telastlegging C heeft betrekking op de afwezigheid van brandbestrijdingsmiddelen in de zogenaamde loods . De toezichthouder stelde vast dat nergens brandbestrijdingsmiddelen of operationele blustoestellen zijn opgesteld. Hij stelde ook vast dat een sprinklerinstallatie een laatste maal werd gekeurd in maart 2008, waar deze opnieuw in maart 2009 moest worden gekeurd. Het opgevraagde verslag van de brandweer werd niet aan de toezichthouder bezorgd.

De feitelijke vaststellingen van de toezichthouder hebben bijzondere bewijswaarde en gelden tot bewijs van het tegendeel.

De hiervoor in de telastlegging C vermelde Vlare II-bepalingen leggen de beklaagde als exploitant van de inrichting de verplichting op een voldoende aantal geschikte, gebruiksklare en gemakkelijk te bereiken blustoestellen te voorzien. Deze toestellen moeten jaarlijks door de leverancier of een deskundige gecontroleerd worden op hun goede werking. Dat in een bepaalde periode de loods werd verhuurd aan een andere firma, doet niets af aan de verplichting die op de beklaagde rustte.

De beklaagde schoot tekort in deze verplichting. De telastlegging C is bewezen.

Er waren hier en daar brandblusapparaten aanwezig, doch deze waren al lange tijd niet meer gecontroleerd op hun goede werking.

Een sprinklerinstallatie is inderdaad niet verplicht, doch dit doet geen afbreuk aan het tekortschieten in de hiervoor vermelde verplichting. Ook het gegeven dat de sprinklerinstallatie buiten werking werd gesteld in het kader van "*good practices*", maakt de tekortkoming niet ongedaan. Dat de brandweer gezien de covidcrisis het opstellen van een verslag niet dringend beschouwde, is evenzeer zonder relevantie. Hoewel zo vermeld in de concreet te last gelegde feiten in de telastlegging, slaat de verplichting immers niet op het voorleggen van een verslag van de brandweer, maar wel op het passend voorzien van goed werkende blustoestellen. Dat in de omgevingsvergunning van 8 november 2018 voor het veranderen van een inrichting vermeld is dat de nodige blusmiddelen voorzien zijn en jaarlijks worden gecontroleerd en onderhouden, doet evenmin afbreuk aan de concrete vaststellingen van de toezichthouder dat dit, eigenlijk al op 8 november 2018, niet het geval was.

Sinds 1 september 2026 wordt daderschap bepaald door artikel 17 Strafwetboek 2024. Artikel 17, 2°, Strafwetboek 2024 definieert als dader de rechtspersoon die alle bestanddelen van het misdrijf in zich verenigt door zich te bedienen van een ander persoon als louter instrument.

Een rechtspersoon was volgens artikel 5, eerste lid, Strafwetboek 1867 strafrechtelijk verantwoordelijk voor de misdrijven die hetzij een intrinsiek verband hebben met de verwezenlijking van zijn doel of de waarneming van zijn belangen, of die, zoals blijkt uit de concrete omstandigheden, voor zijn rekening zijn gepleegd. Sinds 1 september 2026 geldt volgens artikel 18, eerste lid, Strafwetboek 2024 hetzelfde.

Het was een aangestelde of het waren aangestelden van de beklaagde, die niet overgingen tot het naleven van de verplichting. Zij deden dit voor rekening van de beklaagde. De telastlegging is de beklaagde toe te rekenen.

De niet-naleving van de vermelde verplichting is nog steeds strafbaar gesteld door artikel 16.6.1, § 1, eerste lid, Decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid.

5. Straftoemeting voor de bewezen telastlegging C

Het voorzien van voldoende werkende blustoestellen in een inrichting vormt geen loutere administratieve formaliteit. Werkende blustoestellen zijn een essentieel onderdeel van de brandveiligheid en maken het mogelijk een beginnende brand snel te bestrijden, de gevolgen ervan te beperken en personen en goederen te beschermen. Door niet te zorgen voor voldoende operationele blusmiddelen heeft de beklaagde een risico gecreëerd voor de veiligheid van aanwezige personen en voor het milieu.

Bij het bepalen van de straf is rekening te houden met de aard van de inbreuk en met de verantwoordelijkheid die een professionele onderneming draagt om de geldende milieu- en veiligheidsvoorschriften na te leven. Van een onderneming mag worden verwacht dat zij de elementaire veiligheidsvoorzieningen van haar inrichting regelmatig controleert en onderhoudt.

Anderzijds houdt de rechtbank er rekening mee dat geen concrete brand of schade is ontstaan ten gevolge van de vastgestelde tekortkoming. Ook het verloop van de tijd sedert de feiten mag in het voordeel van de beklaagde in rekening worden gebracht.

Gelet op al deze omstandigheden is een geldboete een passende en evenredige sanctie. Een geldboete onderstreept het belang van de geschonden veiligheidsnorm, zet de beklaagde ertoe aan haar wettelijke verplichtingen in de toekomst strikt na te leven en draagt bij tot de algemene preventie van soortgelijke inbreuken door andere exploitanten.

De eerste rechter stelde terecht de overschrijding van de redelijke termijn in strafzaken vast. Het hof sluit zich aan bij de overwegingen daarover in het beroepen vonnis. Als de redelijke termijn niet zou zijn overschreden, had het hof een effectieve geldboete opgelegd. Het opleggen van de hierna bepaalde geldboete deels met uitstel, geeft voldoende rechtsherstel voor de overschrijding. Dergelijke geldboete kan bezwaarlijk de financiële toestand van de

beklaagde in het gevaar brengen, zelfs niet wanneer er in enkele boekjaren verlies werd geboekt, zoals de beklaagde aanvoert.

6. Opgelegde geldboete

Artikel 16.6.1, § 1, eerste lid, Decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid, stelt elke opzettelijke of door gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid gepleegde schending van de gehandhaafde milieuvoorschriften strafbaar met een gevangenisstraf van een maand tot twee jaar en met een geldboete van 100 euro tot 250.000 euro of met een van die straffen. In deze strafbaarstelling zijn zowel de gevangenisstraf als de geldboete te beschouwen als een hoofdstraf.

Artikel 78, § 1, Strafwetboek 2024 stelt dat indien de hoofdstraf in de bijzondere strafwet of in de uitvoering van de bijzondere strafwetten niet is omschreven als een straf van niveau 1 tot 8, de in de wet bepaalde straf als volgt moet worden gelezen: 7° indien het maximum van de hoofdstraf bestaat uit een jaar gevangenisstraf tot ten hoogste drie jaar gevangenisstraf, als een straf van niveau 2. Het Decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid is een bijzondere strafwet die aan de bepaling beantwoordt.

Wat betreft de op rechtspersonen toepasselijke hoofdstraffen bepaalt artikel 38, zevende lid, 1°, Strafwetboek 2024 dat de straf van niveau 2 bestaat uit een van de volgende hoofdstraffen:

- 1° de geldboete van meer dan 20.000 euro tot ten hoogste 360.000 euro;
- 2° de dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap, geraamd op een bedrag van meer dan 20.000 euro tot ten hoogste 360.000 euro;
- 3° de probatiestraf van meer dan twaalf maanden tot ten hoogste twee jaar;
- 4° de cumulatie van twee straffen van niveau 1;
- 5° de veroordeling bij schuldigverklaring.

Tot 1 september 2026 werd (gewoon) uitstel van de tenuitvoerlegging van de straffen bepaald door artikel 8 Probatiwet. Sinds 1 september 2026 geldt artikel 65, § 1, Strafwetboek 2024. De hierna bepaalde duur van het uitstel biedt een voldoende garantie.

De bewezen feiten dateren van de periode van 28 juni 2021 tot 18 mei 2022, zodat de geldboete in dit geval is te verhogen met 70 deciemmen (of te vermenigvuldigen met 8).

7. Bijdragen – vaste vergoeding – kosten – aanhouden burgerlijke belangen

Als veroordeelde tot een correctionele hoofdstraf, is de beklaagde gehouden tot het betalen van de bijdrage van 200 euro tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders (art. 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen). Deze bijdrage, die een eigen

aard heeft en geen straf inhoudt, wordt vermeerderd met 2,5 deciem tot 250 euro, en dit ongeacht de datum van de bewezenverklaarde feiten.

Met toepassing van artikel 91 koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken veroordeelt het hof de beklaagde tot de vaste vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure, die geïndexeerd 62,37 euro bedraagt. Met toepassing van diezelfde bepaling verhoogt het hof de kosten met 10 %.

Met toepassing van artikel 4, § 3 en artikel 5, § 1 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand, in werking getreden op 1 mei 2017 ingevolge artikel 6 van het koninklijk besluit van 26 april 2017 tot uitvoering van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand, veroordeelt het hof de beklaagde ook tot het betalen van een bijdrage aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand, die sinds 1 maart 2025 na indexatie 26 euro bedraagt.

Het hof veroordeelt de beklaagde tot het hierna bepaalde deel van de kosten van de strafvordering.

Terecht hield de eerste rechter de burgerlijke belangen aan. Het hof bevestigt deze beslissing, met die wijziging dat dit enkel betrekking heeft op de bewezen telastlegging C.

Dictum

Toegepaste wetsartikelen:

Het hof maakt toepassing van de hiervoor aangehaalde artikelen en van de artikelen:

- 211 en 212 Wetboek van Strafvordering,
- 24 Taalwet Gerechtszaken,
- 5, eerste lid, 66, 100, Strafwetboek 1867,
- 17, 18, 78 Strafwetboek 2024.

Beslissing van het hof:

Het hof,
rechtsprekend op tegenspraak,

verklaart de beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend binnen de perken van de saisine:

spreekt de beklaagde vrij voor de telastleggingen A.1, A.2.1, A.2.2, A2.3, B1, B2.1, B2.2, B2.3, D en E;

verklaart de beklaagde schuldig aan de telastlegging C en veroordeelt haar hiervoor tot een geldboete van 1.000 euro, vermeerderd met deciemmen tot 8.000 euro;

gelast voor een duur van drie jaar gewoon uitstel van de tenuitvoerlegging van de helft van de opgelegde geldboete;

bevestigt het beroepen vonnis in de beslissing tot het aanhouden van de burgerlijke belangen, met dien verstande dat dit beperkt is tot de bewezen telastlegging C;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van een bedrag van 200 euro, vermeerderd met 2,5 deciemmen en zo gebracht op 250 euro als bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van een bedrag van 62,37 euro als vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van een bijdrage van 26 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van een vijfde van de kosten van de strafvordering, voor het openbaar ministerie in totaal begroot op 34,55 euro in eerste aanleg en 146,89 euro in beroep.

|

Kosten eerste aanleg: € 34,55

Kosten beroep:

Afschrift vonnis: € 60,00

Afschriften akten HB: € 6,00

Opstelrecht ber. bekl.: € 35,00

Dagv. bekl.: € 32,54

€ 133,54

+ 10 % : € 13,35

Totaal : € 146,89

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter , raadsheer en plaatsvervangend magistraat , die mede over de zaak heeft beraadslaagd en in de onmogelijkheid verkeert het arrest te ondertekenen (art. 785 Ger.W.) en in openbare rechtszitting van **25 september 2026** uitgesproken door kamervoorzitter , in aanwezigheid van , advocaat-generaal, met bijstand van griffier